

מ"ת 68713/07/19 - שוקי קוסטיקה (עציר) 2, בן משה צרוינסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 68713-07-19 מדינת ישראל נ' קוסטיקה ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשים	1. שוקי קוסטיקה (עציר) 2
	2. בן משה צרוינסקי (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה שהורתה על מעצרים של המבקשים עד תום ההליכים.

רקע דיוני

נגד המבקשים הוגש ביום 29.7.19 כתב אישום הכולל שני אישומים: הראשון מיוחס למבקש 1 בלבד והשני מיוחס לשני המבקשים.

ואלה עובדות כתב האישום:

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, עסק המבקש 1 במתן הלוואות. עובר ליום 27.2.19, נטל נ.א. הלוואה כספית מהמבקש 1 ונותר חייב לו סכום של 7,000 ₪ (להלן: "החוב").

במסגרת האישום הראשון מיוחסות למבקש 1 עבירות של סחיטה בכוח והיזק בזדון. על פי הנטען באישום זה, בעקבות אי תשלום החוב על ידי נ.א., הגיע המבקש 1 ביום 27.2.19, בשעה 09:20, או בסמוך לכך, אל בניין מגורים ברחוב פנחס לבון בחולון בו מתגוררים, בקומה הראשונה, בני משפחתו של נ.א., כשהוא רכוב על גבי אופנוע מ.ר. 87-747-84 שבשימוש (להלן: "האופנוע"), במטרה להטיל אימה על נ.א. ובכך להניעו לשלם לו את סכום החוב. באותה העת, שהו

בדירה הוריו של נ.א ואחיו הקטינים. המבקש 1 ירד מהאופנוע, החל צועק מול חלון הדירה את שמו של נ.א, כשהוא מחזיק מתחת לבגדיו חפץ הנחזה להיות אקדח. מ.א, אביו של נ.א, ניגש אל מרפסת הדירה והשיב למבקש 1 כי נ.א אינו מתגורר בדירה ואינו מצוי בקשר עם בני משפחתו. אולם, המבקש 1 התעקש כי ידוע לו ש- נ.א מתגורר בדירה ומצוי בה ודרש כי יענה לו. בנסיבות המתוארות, נטל המבקש 1 מהאופנוע חפץ מתכתי דמוי פטיש (להלן: "הפטיש"), עלה לדירה והחל להלום בעוצמה בדלת הבית באמצעות הפטיש, תוך שהוא גורם לשברים בדלת, כל זאת במטרה להטיל אימה על נ.א ובני משפחתו ובמטרה להניע את נ.א או בני משפחתו לשלם את החוב.

במסגרת האישום השני מיוחסות למבקשים עבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה בכוח, הצתה, גרימת חבלה בכוונה מחמירה והיזק בזדון.

על פי הנתען באישום זה, בהמשך למתואר באישום הראשון ומשלא שולם החוב על ידי נ.א, קשר המבקש 1 קשר עם המבקש 2 להצית את הדירה על מנת להניע את נ.א לשלם את החוב. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 27.5.19 בשעה 20:44 (על פי הודעת בא כוח המבקשת על טעות סופר היות ובכתב האישום המקורי נרשם 21:49) או בסמוך לכך, הגיעו המבקשים לבניין כשהם רכובים על האופנוע ובחזקתם בנזין. באותה העת, שהו בדירה אחיו הקטינים של נ.א: א.א. קטינה ילידת 2005, ב.ב. קטינה ילידת 2007 ו- ג.ג. קטין יליד 2013, כשהם לבדם בדירה. המבקשים נכנסו לבניין כשהם עוטים על ראשם קסדות, ניגשו אל דלת הדירה והחלו לבעוט ולהלום בחוזקה בדלת, תוך שהם קוראים בשמו של נ.א. א.א. ניגשה לדלת הדירה ואמרה למשיבים מבעד לדלת ש- נ.א אינו מתגורר במקום וכי היא ילדה ואין ברשותה מפתח לדירה. מיד ובסמוך לכך, שפכו המבקשים בנזין על הדלת ואל פנים הדירה ושילחו אש בדירה, בודעים כי בדירה שוהים קטינים ומתוך כוונה לפגוע בהם, ולאחר מכן נמלטו מהמקום, לאחר שקיפלו את לוחית הזיהוי של האופנוע. האש אחזה בדלת, חדרה אל הדירה והציתה את נעלי הבית שנעלה לרגליה ב.ב, אשר עמדה באותה העת בסמוך לדלת, ונגרמו לה כוויות על רגליה. בעקבות האש שאחזה בדירה, נסו הקטינים אל חלון מרפסת הדירה וקפצו מהחלון כש- ב.ב. נושאת על גבה את ג.ג, מגובה של כ- 3 מטרים מן הקרקע. כתוצאה מהקפיצה, נפצע ג.ג. בראשו ונגרם לו חתך מדמם. בשל החבלות שנגרמו לקטינים כתוצאה מההצתה ומהימלטותם דרך חלון מרפסת הדירה בקפיצה אל קרקע חשופה, פונו הקטינים לבית החולים.

יחד עם כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרים של המבקשים עד תום ההליכים.

בהחלטתי מיום 30.10.19 קבעתי כי קיימת תשתית ראייתית המבססת סיכוי סביר להרשעת המבקשים במיוחס להם.

באשר לאישום הראשון המיוחס למבקש 1 קבעתי כך:

"אני סבור כי התשתית הראייתית הקיימת מבססת סיכוי סביר להרשעתו של המשיב 1 בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום הראשון - סחיטה בכוח והיזק בזדון. עיקר תשתית זו הוא בכך שבסמוך למועד הדיווח במוקד המשטרה ביום 27.2.19, בשעה 09:22, נמצא אופנועו של משיב 1 מגיע סמוך לבניין מגורי משפחתו של נ.א בחולון בשעה 09:19, מחנה את האופנוע סמוך לכניסה לבניין שברחוב ביאליק 164 בחולון שהוא פינת הרחוב, ולאחר כשתי דקות מתניע את האופנוע ועוזב את המקום. אני סבור כי למרחק בין הבניין שברחוב

פנחס לבון 20 לבין הבניין שברחוב ביאליק 164, עליו הצביע סניגורו של משיב 1, ישנה משמעות המנתקת את האופנוע ואת המשיב 1 מהאירוע משום מרחק של 78 מטרים, שאינו מרחק רב בנסיבות בהן מדובר בחשוד הפועל במהירות ובמנוסה.

מדובר בראיות נסיבתיות, אך כאלה, אשר צירופן יחדיו באותה נקודת זמן רלבנטית, כאשר לא עולה כל אפשרות אחרת מתוך הראיות ואף לא מתוך גרסת המשיב 1, וכאשר קיימות ראיות לכאורה המבססות קשר בין משיב 1 לבין נ.א על רקע חוב כספי של האחרון לראשון ורצונו של משיב 1 בסילוק החוב, הוא הקושר את משיב 1 למיחוס באישום הראשון כמבצע העבירות".

באשר לאישום השני המיוחס לשני המבקשים קבעתי כך:

"הנתונים הראייתיים מראים, אפוא, כי מעת שיצאו המשיבים רכובים על אופנוע ממקום מגוריו של משיב 1, אכן האופנוע, כעשר דקות לאחר מכן, בכתובת מגורי בני משפחתו של נ.א ולאחר כעשרים דקות אכן האופנוע ותועדו השניים חזרה, בכתובת מגוריו של משיב 1, ממנה יצאו. והכל בתוך פרק זמן של כחצי שעה בלבד. המשיבים לא מסרו כל הסבר סביר לנתונים מפלילים אלה ולמעשה נמנעו מלהשיב לשאלות החוקרים. המסקנה העולה מתוך המכלול הראייתי הנסיבתי היא כי בעת קרות אירוע ההצתה, היו המשיבים סמוך לבניין הדירה שהוצתה, לשם הגיעו כשהם רכובים על אופנוע וחובשים קסדות, ועזבו את המקום לאחר כארבע דקות בלבד. יצוין כי במסקנה זו תומכות עדויות דיירי הבניין ועדי ראיה לפיהן שני רוכבים חבושי קסדות הגיעו על אופנוע ונכנסו לבניין בזמן התרחשות ההצתה.

...

עוד אני סבור כי קיומה של תשתית ראייתית לאישום אחד בעניינו של משיב 1 מחזקת את קיומה של תשתית ראייתית לאישום האחר, באשר יש בראיות ללמד כי בסמוך מאוד לזמן התרחשותם של שני האירועים שבשני האישומים עד כדי זמן מקביל לכך, היה האופנוע של המשיב 1 בסמוך ביותר לדירת בני משפחתו של נ.א. טענת בא כוח משיב 1 כי הראיות מלמדות ששני מבצעים שונים מעורבים בכל אחד משני האישומים אינה עולה בקנה אחד עם מערכת הראיות הנסיבתיות ועם המסקנה המפלילה העולה מהן ביחס למשיב 1.

חשוב להדגיש באשר לשני האישומים דהיינו שני האירועים, ביום 27.2.19 ו- 27.5.19, כי על פי נתוני איתורן בזמנים הרלבנטיים היה האופנוע סמוך ביותר לדירה בה אירעו אירועי האלימות. מנגד משנשאל המשיב 1 באשר להסברו בדבר האיכונים, כאמור, שתק ולא נתן כל הסבר (אפנה לחקירת המשיב 1 מיום 24.7.19 משורה 80 עד שורה 83). העולה מתוך נסיבות אלה היא מסקנה ברורה: המשיב 1 קשור למקום הדירה, קשר הנוצר מאיכוני האופנוע, ולעומת זאת, אין בפי המשיב 1 הסבר. מעבר לכך, עיון בחקירות המשיב 1 מעלה כי ככל שנשאל שאלה כלשהי בקשר לאופנוע, שתק ומילא פיו מים".

בהחלטתי מיום 17.12.19 ולאחר שעינתי בתסקירים בעניינם של המבקשים קבעתי כי עילות המעצר משום מסוכנות

גבוהה וחשש לשיבוש הליכים אינן הולמות חלופת מעצר. לפיכך, הוריתי על מעצרו של המבקשים עד תום ההליכים.

ערר שהגיש המבקש 2 על החלטת המעצר (בש"פ 8636/19) נדחה ביום 13.1.20, תוך שבית המשפט העליון קבע כך:

"המעשים המיוחסים לעורר חמורים ביותר; כך בהתקיים ראיות לכאורה למעשה ההצתה המיוחס לו יחד עם השותף, בדירת מגורים בבית משותף, שבה מצויים שלושה קטינים שקפצו ממרפסת הבית על מנת להימלט מן האימה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, זו "חווייה שהיא כחלום בלהות לכל אדם"; והמסוכנות זועקת".

ביום 23.3.20 הגיש המבקש 2 בקשה לעיון חוזר. בהחלטתה מיום 30.3.20 דחתה כב' השופטת מ' בן ארי את הבקשה לפי שקבעה כי לא מתקיימות עילות לעיון חוזר בהחלטת המעצר משום כרסום במסד הראייתי, שינוי בנסיבות בשל נגיף הקורונה וחלוף הזמן. באשר לטענה בדבר כרסום ראיתי, נדחתה טענת בא כוח המבקש 2 כי התנהלותם של המבקשים המתוארת בכתב האישום אינה עולה בקנה אחד עם נתוני האיתורן, בין היתר ובעיקר משום "קפיצה" בין השעה 20:33 עד לשעה 20:35, המלמדת כי האופנוע היה במצב סטטי.

ערר שהגיש המבקש 2 על ההחלטה מיום 23.3.20 (בש"פ 2421/20) נדחה. בית המשפט העליון קבע בעניין זה כך:

ענייננו בתמיהה הנוגעת ל"קפיצה" מסויימת באיכון ה"איתורן". לדידי, החשוב הוא שאותו אופנוע אוכן בתחילת הדרך במקום מגוריו של הנאשם 1 ובהמשך, כעבור כ-12 דקות אוכן בחולון, בדיוק בזמן בו בוצעה ההצתה.

קעת משהתברר כי עד מטעם "איתורן" נמצא ברשימת עדי התביעה, הרי שאם וכאשר יחקר, הרי שייתכן וייתן הסבר לכך.

מכל מקום, בוודאי שאיני רואה בחקירת החוקר מיום 28.1.2020 משום "מהפך ראיתי" או "הפיכת הקערה על פיה" וכל אותם ביטויים המשמשים הצדקה לעיון חוזר".

מעצרו של המבקשים הוארך, מעת לעת, על ידי בית המשפט העליון ולאחרונה על פי החלטה שניתנה ביום 26.7.20 בבש"פ 4918/20 הוארך מעצרו של המבקשים ב- 90 ימים, אגב דברים אלה:

"מן ההחלטות הקודמות שניתנו בעניין עולה מסוכנות ברורה בהתייחס למפורט בכתב האישום. הארכת המעצר הנוספת נדרשת בין השאר על רקע נסיבות הנוגעות למשבר הקורונה. יצוין כי המשיבים שוהים בעת הזו בבידוד. מטעם זה בוטל מועד הוכחות שנקבע למחר 27.7.2020. עד כה התקיימו 7 מועדי הוכחות, ובעת הזו קבועים שני מועדים נוספים לשבוע הבא. על פי הנטען על-ידי בא-כוח המדינה, הובעה נכונות מצד בית

המשפט המחוזי להוספת מועדי הוכחות נוספים כבר בחודש ספטמבר 2020, והכל בזהירות המתבקשת. להערכת בא-כוח המדינה, יש סיכוי טוב כי במועדים שיתקיימו במסגרת הארכת המעצר המבוקשת תסתיים פרשת התביעה. הערכותיהם של באי-כוח המשיבים מסויגות יותר."

ביום 27.9.20 הוגשה הבקשה הנדונה לעיון חוזר בהחלטת המעצר.

בדיון שהתקיים לפני ביום 4.10.20 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני באי כוח המבקשים

באי כוח המבקשים עותרים לעיון חוזר בהחלטת המעצר על יסוד שתי עילות: האחת, כרסום משמעותי בראיות והשנייה, חלוף הזמן.

באשר לטענה בדבר כרסום בראיות, נטען כי לאחר שנשמעו עדי התביעה התברר כי המשיבה לא העבירה לידי ההגנה חומר חקירה מהותי. צוין כי בעניין זה הוגשה תלונה לנציב הביקורת על הפרקליטות וזו נמצאה מוצדקת על פי החלטת הנציב מיום 10.8.20. ההגנה טוענת כי המשיבה הסתירה במכוון מזכר שערך פקד רפי אמון ביום 24.7.19 המתעד בדיקה של בעיה בפלט האיתורן שערך אל מול קב"ט חברת איתורן מר אברהם מדעי באותו היום, לא רשמה אותו ברשימת חומרי החקירה ולא העבירה אותו לעיון ההגנה.

לטענת ההגנה, עניינה של הבדיקה הוא בכך שבועוד שבשעה 20:25 מתועדים המבקשים במצלמות האבטחה ניגשים לאופנוע, עולים עליו ועוזבים את המקום בתוך כ- 20 שניות, הרי שעל פי פלט נתוני איתורן עד לשעה 20:33, ובמשך 8 דקות, עמד האופנוע במקום, בכתובת מגוריו של המבקש 1 ברמת גן, ובשעה 20:35 אכן בתנועה לכיוון כביש 4, כאשר לא ייתכן כי האופנוע יעבור מרחק של כ- 6.5 ק"מ במשך שתי דקות. לטענתם, במהלך חקירתו הנגדית של הקצין גלעד פרץ אשר ערך את הדו"חות ביחס לפלט האיתורן ומצלמות האבטחה, עלה לראשונה כי הבחין ב"קפיצה" בפלט נתוני איתורן, בין השעות 20:25 עד 20:33, אך לא היה בפיו ליתן הסבר לכך. ואילו המשיבה, מצדה, לא הסבה את תשומת לב ההגנה שערכה בדיקה בעניין זה ויש לגביה מזכר, וגרמה, במחדלה זה, להחלטה שגויה של בית המשפט העליון.

ההגנה טענה כי רק ביום 14.6.20 בתגובה לפניית בא כוח המבקש לדחיית עדותו של נציג איתורן, השיבה באת כוח המשיבה כי קיים מזכרו של פקד רפי אמון.

ההגנה סבורה כי המזכר מהווה ראיה מזכה. לטענתה, תשובת נציג איתורן כי מקורה של "הקפיצה" בחסימת תקשורת הגורמת לשיבוש נתונים מעמידה בספק את נתוני הפלט כולם. במיוחד כאשר בחקירתו הנגדית הובהר כי העד אינו מומחה למערכת איתורן ואין הוא יכול להסביר את הסיבות לנתונים. לפיכך, טוענת ההגנה כי הבעיה העולה מפלט נתוני איתורן נותרה ללא הסבר ומשמדובר בראיה מרכזית הרי שיש בכך לכרסם באופן משמעותי בראיות המשיבה.

כרסום נוסף בראיות קיים לשיטת ההגנה אף בעדותו של עד התביעה אפי חנוכוב אשר העיד כי האופנוע שראה מגיע לזירה אינו אופנוע בנפח של 900 סמ"ק כפי תמונה שהוצגה לו, כי לאופנוע שראה היו פנסי לד בצד הקדמי והאחורי בעוד שלאופנוע המשוך למבקש 1 אין כאלה וכי לא הבחין בשקיות בידי הרוכבים. ההגנה הפנתה גם לעדותו של עד התביעה אליאור שחב אשר מסר כי על האופנוע שראה היה כתוב 650 ולעדו של אם הקורבן הגב' מזל מועלם אשר מסרה כי האדם שעמד בדלת כמתואר באישום הראשון הציג עצמו כ"דוד". לטענת ההגנה אף עדויות אלה מכרסמות במסד הראייתי.

לטענת ההגנה, משמדובר בראיות נסיבתיות, הרי שהאמור במזכר יחד עם יתר הראיות מצביע על כרסום משמעותי בראיות המשיבה.

בא כוח המבקש 1 הוסיף וטען כי לאחר שנשמעו מרבית עדי התביעה הוברר כי כתב האישום מנוסח באורח "מפלצתי" והוא רחוק מהתמונה הראייתית. בתוך כך הפנה לעדותו של חוקר השריפות וטען כי הלה מסר שמדובר בניסיון להצתת הדירה ולא בהצתה של הדירה משום שהאש לא חדרה אל הדירה. כמו כן הפנה לראיות המלמדות כי הנזקים שנגרמו לילדים ששהו בדירה הם בדרגת חומרה נמוכה, כי המתלונן טען בעדותו שהסיבה להצתה היא משום ש"לכלך" על המבקש 1 ולא משום חוב וכי מתוך עדויות עדי ראיה עולה שהמציתים שאלו היכן גר המתלונן ואין הדבר עולה בקנה אחד עם המתואר באישום הראשון לפיו המבקש 1 הכיר את דירתו של המתלונן וידע היכן הוא מתגורר.

באשר לטענה בדבר חלופי הזמן, נטען כי המבקשים נתונים במעצר מאחורי סורג ובריה מיום 9.7.19, במשך למעלה משנה וחודשיים, וכי משפטם לא מתקדם בשל נסיבות הקשורות בנגיף הקורונה. נטען כי דיוני הוכחות שנקבעו עד לתחילת חודש אוקטובר נדחו ובשל מצב החירום השורר במדינה ספק רב אם הדיונים העתידיים יתקיימו במועדם.

בא כוח המבקש 1 ביקש להתחשב אף בכך שבמהלך מעצרו נולד למבקש 1 בן, אותו לא זכה לראות במשך 9 חודשים בשל נגיף הקורונה.

תגובת בא כוח המשיבה

בא כוח המשיבה טען כי התמיהה הנוגעת ל"קפיצה" בנתוני פלט איתורן ומשמעותה הראייתית קיבלה מענה בהחלטת בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) בהחלטה מיום 19.4.20 בבש"פ 2421/20 ודי בכך כדי להשמיט את הבסיס תחת טענה לכרסום ראיתי.

כמו כן טען בא כוח המשיבה כי אין ב"קפיצה" להטיל ספק בדבר אמיתותם של יתר הנתונים שבפלט איתורן.

בא כוח המשיבה הציג שני מסמכים מיום 16.7.20 ומיום 21.7.20 המאגדים נתוני סריקת מכשיר הטלפון של המבקש 1 והמלמדים כי המבקש 1 היה פעיל אודות כתבה שפורסמה על אירוע השריפה לאחר התרחשותו.

באשר לטענות לכרסום ראייתי בעניין עדותו של עד התביעה אפי חנוכוב, טען בא כוח המשיבה כי ההגנה שכחה לציין כי מדובר בעד עוין אשר הודעתו במשטרה הוגשה על פי סעיף 10 (א) לפקודת הראיות.

באשר לטענות לכרסום ראייתי בעניין עדותה של אמו של הקורבן, הפנה בא כוח המשיבה לראיות המלמדות כי המבקש 1 נהג להחליף שמות ולעדויות של הגב' מזל מועלם על כך שהמבקש 1 דיבר איתה על החוב.

באשר לחלוק הזמן, טען בא כוח המשיבה כי המשפט מתנהל בקצב יעיל, כי דחיות אירעו בשל נגיף הקורונה ובשל רצונו של בא כוח המבקש 2 שלא לקבוע דיונים במהלך חודש יוני, וכי כעת קבועים מועדי הוכחות באוקטובר, נובמבר ודצמבר, כאשר פרשת התביעה נמצאת לקראת סופה.

בא כוח המשיבה העלה תמיהה נוכח העובדה כי הבקשה לעיון חוזר הוגשה ביום 27.9.20 כאשר כבר ביום 6.8.20 ידעו הסניגורים על המזכר, וטען כי יש בכך ללמד על רדיפה אישית של הפרקליטה המטפלת בתיק.

דיון והכרעה

מתוך שלל הטענות בעניין שלפני, ולאחר שאני בוחן אותן אחת לאחת, אני קובע כי טענה אחת עיקרית היא המצויה בבסיס הבקשה וכוונתי לטענה בדבר פער הזמנים כפי המפורט לעיל וכפי העולה מתוך פלט רישומי איתורן. יצוין כי עולה טענה נוספת והיא בבקשה לעיון מחדש בהחלטת המעצר משום חלוק הזמן.

בקליפת אגוז, הטענה היא שמשום שלא ייתכן כי האופנוע יגיע ממקום חנייתו ברמת גן, ועד למחלף השבעה תוך שלוש דקות, אזי יש לפקפק ברישומים עד כדי ביטול ההסתמכות על רישומים אלה בתשתית הראייתית.

אקדים את המאוחר ואומר כי אין ממש בטענה זו. מלבד מקבץ של חשדות בלב ההגנה אין לטענה בסיס ראייתי או משפטי. השאלה עליה יש לתת את הדעת היא האם במציאת המזכר המתעד בירור שנערך בין החוקר לבין נציג איתורן באשר לפער הזמנים כאמור, יש כדי "ראיה מזכה". התשובה לכך שלילית.

כפי שפירטתי לעיל, שני שופטי בית משפט זה ושני שופטי בית המשפט העליון קבעו כי קיימת תשתית ראייתית הולמת להליך שלפנינו דהיינו: בקשה למעצר עד תום הליכים. משכך, ומשום שאין אני ערכאת ערר על ההחלטות הללו, מנועים המבקשים, כיום לטעון כנגד הראיות לכאורה שהיו בבסיס ההחלטות הללו. באשר למזכר שבו נאחזים באי כוח המבקשים. אין בו ולא כלום כדי לשנות מהתשתית הראייתית אשר נבחנה על ידי הערכאות השונות ואשר אושרה כמספקת. אותו פער זמנים המדובר ועולה פעם אחר פעם בהליך זה, נותר גם לאחר עדותו של נציג איתורן. וכפי שנקבע על ידי כב' השופט י' עמית:

"ענייננו בתמיהה הנוגעת ל"קפיצה" מסויימת באיכון ה"איתורן". לדידי, החשוב הוא שאותו אופנוע אוכן בתחילת הדרך במקום מגוריו של הנאשם 1 ובהמשך, כעבור כ-12 דקות אוכן בחולון, בדיוק בזמן בו בוצעה

ההצתה."

שהרי גם לאחר שהעיד נציג איתורן ולא היה בפיו הסבר לכך, נותר "פער" זה כפי שהיה. האם יש בכך כדי התהפכות הקערה על פיה, או שמא דבר לא השתנה גם לאחר עדותו של נציג איתורן? התשובה ברורה - דבר לא השתנה. משכך, אני סבור כי אין ממש בטענה שחל כרסום ראייתי שיש בו כדי להוביל לשחרור המבקשים. המצב הראיתי נותר כפי שהוא מאז תחילת הדיונים בהליך שלפני ועד היום.

בלי הצורך להכביר מילים, באשר לטענות האחרות המכוונות לראיות שהוגשו לבית המשפט, הרי שגם בכך אין שינוי. המצב הראיתי שהיה עובר למתן החלטתי ביום 17.12.19 נותר על כנו גם לאחר שנשמעו עדים והוגשו הראיות בתיק.

באשר לטענה לעניין חלוף הזמן כמו גם שינוי נסיבות בעיקר בעניין "משבר הקורונה". אכן, חלפו למעלה מעשרה חודשים מאז ההחלטה בדבר מעצרים של המבקשים. אך ככל שאני בוחן חומרת מעשיהם של המבקשים אני סבור כי מסוכנותם ברף גבוה ביותר שיש בה כדי לדחות טענות אלה. בעיקר כוונתי לתמונה המזעזעת של ילדים קטנים, העומדים מול האש המשתלחת מבעד לדלת, גורמת להם לחרדה עצומה עד כי הילדים החליטו למלט נפשם ולקפוץ מגובה דירתם למרות הסיכון שיש בכך, ואכן, הילדים נפצעו והובהלו לבית חולים. קפיצה מחרידה זו ותוצאותיה, אומרות הכול. אין צורך להוסיף דבר. בתוך כך, מצאתי לדחות הטענה כי מדובר אך ורק בניסיון הצתת הדלת ולא מעשה עבירה מוגמר של הצתה. הנימוק לכך פשוט בתכלית. המשלח אש במקום אחד אינו יודע לאן תגיע האש אחר כך. אסונות אדירים אירעו כתוצאה מהצתות, ובתוך כך גם **רק** ניסיון להצית.

סוף דבר, אני דוחה הבקשה.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' תשרי תשפ"א, 08 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.